

סֵדֵר הַלְמוּד לַיּוֹם י"ז תְּשׁוּבָה (ג' סוכות)

סֵדֵר לְקוּטֵי פְּנֵי הַיּוֹמֵי:

הַזְכָּרָה וְלִשׁוֹן רִצּוֹנוֹ זְכוּרָתוֹ לְבָרָכָה

וְאֵלֶּה הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּשִׁים לְפָנֵיהֶם (שְׁמוֹת כ"א):

אָמְרוּ: חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָתְכֶם לְבָרָכָה: הַשְׁוּ אֵשָׁה לְאִישׁ (קְדוּשֵׁין ל"ה: בְּבֹא קָמָא ט"ו.). וְאִיתָּא בְּמַכִּילְתָּא: 'יְכוּל יְהִי הַתְּלִמִּיד לְזִמְדִין וְאֵינָם מְבִינִים – תְּלִמוּד לֹא מֵר: "אֲשֶׁר תִּשִׁים לְפָנֵיהֶם" – עָרְכֶם לְפָנֵיהֶם כְּשֶׁלְּחַן עָרוּךְ:

אֵי דַע, כִּי עֵקֶר הַגְּלוּת אֵינוֹ אֶלָּא בְּשִׁבִיל חֶסֶד אֶמוּנָה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (שִׁיר־הַשִּׁירִים ד'): "תָּבוֹאֵי, תְּשׁוּרֵי מֵרֵאשִׁי אֶמְנָה" (עֵיין תְּנַחֲמוּא פ' בְּשַׁלַּח [פ"י]). וְאֶמוּנָה הוּא בְּחִינַת תְּפִלָּה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (שְׁמוֹת י"ז): "וַיְהִי יָדָיו אֶמְנָה", וְתִרְגּוּמוֹ: 'פְּרִישָׁן בְּצִלוֹ'. וְזֶה בְּחִינַת נְפִישׁ לְמַעְלָה מִהַטְּבַע, כִּי הַתְּפִלָּה לְמַעְלָה מִהַטְּבַע, כִּי הַטְּבַע מְחַיֵּב כֵּן, וְהַתְּפִלָּה מְשַׁנָּה הַטְּבַע, וְזֶה דְבַר נֶס, וְלָזֶה צָרִיךְ אֶמוּנָה, שִׁיאֶמֶן שֵׁישׁ מְחַדֵּשׁ וּבִידוֹ לְחַדֵּשׁ דְּבַר כְּרִצּוֹנוֹ.

וְעֵקֶר אֶמוּנָה, בְּחִינַת תְּפִלָּה, בְּחִינַת נְפִישׁ, אֵינוֹ אֶלָּא בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (תְּהִלִּים ל"ז): "שָׁכֵן אֶרֶץ וְרַעֲיָה אֶמוּנָה". וְשֵׁם עֵקֶר עֲלִיּוֹת הַתְּפִלּוֹת, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (בְּרֵאשִׁית כ"ח): "וְזֶה שֵׁעַר הַשָּׁמַיִם". וּבְשִׁבִיל זֶה, כְּשֶׁפָּגַם אֲבָרָתָם "בַּמָּה אֲדַע" (שָׁם ט"ו), וּבְזֶה פָּגַם בִּירֵשֶׁת אֶרֶץ, שֶׁהִיא בְּחִינַת אֶמוּנָה, בְּחִינַת תְּפִלָּה, הִיָּה גְלוּת מְצָרִים. וְדוֹקָא יַעֲקֹב וּבָנָיו יָרְדוּ מְצָרִים, כִּי הֵם בְּחִינַת שְׁנַיִם־עָשָׂר נְסֻחָאוֹת הַתְּפִלָּה, וְהוֹרִיד אוֹתָם בְּגְלוּת. וּמְצָרִים הוּא

הפוך הנסים, כמו שכתוב (שמות י"ד): "ומצרים נסים לקראתו", שאין שם מקום הנסים, ואין שם מקום התפלה, כמו שכתוב (שם ט): "והיה כצאתי את העיר אפרש את כפי". וכל הגליות מכנים בשם מצרים (ב"ר ט"ז), על שם שהם מצרים לישראל. וכשפוגמין באמונה, בתפלה, בארץ ישראל, הוא יורד לגלות.

וזה שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (סנהדרין צו.): 'אין משיח בן דוד בא, אלא עד שתכלה פרוטה מן הכיס'; הינו, שיכלו האפיקורסים שאין להם אמונה בנסים, ומכסים כל הנסים בדרך הטבע. כי עקר הנסים בארץ ישראל, כי (תענית י.) 'ארץ ישראל שותה תחלה, ושתייתה מהתחומות, שהם לשון: "ותהם כל העיר" (רות א), שעל דבר נפי תמהין העולם. וזה (תהלים מ"ב): "תהום אל תהום קורא", כי יש נסין עלאין, שהוא בחינת תהום עלאה; ויש נסים תתאין, שהם בחינת תהומא תתאה. ומלאך שכלול מכל הנסים, משני התחומות, דמא לעגלא (תענית כה:), שהוא בחינת עגולים, בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים פ"ט): "ואמונתך סביבותיך"; ופריטא שפותה, שהוא בחינת תפלה, כמו שכתוב (שם נ"א): "אדני שפתי תפתח", והוא כללות הנסים.

וזה פרוש: 'עד שתכלה פרוטה מן הכיס'; כי יש בני אדם המכסים כלליות הנסים, הכלולים במלאך דפריטא שפותה, מכסים בדרך הטבע. וכשתכלה זאת ותתרבה אמונה בעולם, אז יבוא משיח, כי עקר הגאלה תלוי בזה, כמו שכתוב: "תבואי, תשורי מראש אמנה".

ב אבל אי אפשר לבוא לאמונה אלא על ידי אמת, כמובא בזהר (בלק קצח:): "והיה צדק אזור מתניו ואמונה" וכו' (ישעיהו י"א) - הינו צדק, הינו אמנה. ואמרו שם: 'אמונה

את קריאת, כד אתחבר בה אמת'.

ג וְאֵי-אֶפְשָׁר לבוא לאמת אלא על-ידי התקרבות לצדיקים וילך בדרך עצתם; ועל-ידי שמקבל מהם עצתם, נחקק בו אמת; כמו שכתוב (תהלים נ"א): "הן אמת חפצת" – בשאתה חפץ אמת; "בטחות ובסתם חכמה תודיעני".

כי העצות שמקבל מהם הוא בחינת נשואין וזווג, וכשמקבלין עצות מרשעים, הוא בחינת נשואין בקלפה. "הנחש השיאני" (בראשית ג) – לשון נשואין, עצות הנחש שקבלה הוא בחינת נשואין, ועל-ידי נשואין הטיל בה זחמא. ובמעמד הר-סיני פסקה זחמתן (שבת קמו. עין רש"י שם), כי שם קבלו תרי"ג עטין דקדשה (זהר יתרו פ"ב:), והיתה להם נשואין בקדשה. ולמה נקרא עצתה בבחינת נשואין? כי (ברכות סא.) 'הכליות יועצות', וכליות הם כלי החולדה, כלי הזרע. נמצא, כשמקבלין עצת מאדם, כאלו מקבלין ממנו זרע; והכל לפי אדם, אם רשע או צדיק. ובשביל זה התורה מתיש כח (סנהדרין כו:) ונקראת 'תושיה', כי הם תרי"ג עטין, כמו שכתוב (משלי ח): "לי עצת ותושיה". ועצות הם במקום נשואין, בחינת זווג המתיש כח. ועצת הצדיק הוא כלו זרע אמת.

וזה פרוש (ירמיה ב): "ואנכי נטעתיך שורק" – בחינת הגאלה, כמו שכתוב (זכריה י): "אשרקה להם ואקבצם", ועל-ידי מה? על-ידי: "כלו זרע אמת" (שם בירמיה סיום הפסוק "ואנכי נטעתיך" הנ"ל) – על-ידי עצת הצדיקים תבוא לאמת. ועל-ידי זה נקראת אמונה, כד אתחבר בה אמת, ועל-ידי זה תבוא הגאלה כנ"ל, כי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק על-ידי עצת שמקבל ממנו. וזה: "הן אמת חפצת בטחות" – בכליות; "חכמה תודיעני" – שאזכה לקבל טפי המוח, טפי השכל, על-ידי עצת שמקבל מהם; ואז אזכה

לאמת, כי הטפי השכל נקרא "כלו זרע אמת".

ד ודע, שעלידי מצות ציצית האדם נצול מעצת הנחש, מנשואין של רשע, מבחינת נאוף, כי ציצית שמירה לנאוף; כמובא בתקונים (תקון יח): "ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם" (בראשית ט) - זה בחינת ציצית. "וערות אביהם לא ראו" - כי ציצית מכסה על עריין. אבל חם, דהוא יצר הרע, דמחמם גופה דבר-נש בעברה, הוא ארור, כמו שכתוב (שם): "ארור כנען", כמו שכתוב (שם ג): "ארור אתה מכל הבהמה". והשמלה הינו ציצית, הוא שמירה מעצת הנחש, מזיהמת הנחש. **וזה** בחינת (שם מ"ט): "בן פרת עלי עין" - בשביל ציצית, לשון (שיר השירים ב): "מציץ מן החרכים", על-ידי-זה זכה לבן פרת, שנשמר מנשואין של נחש, מזווג של הסטרא-אחרא, וזכה לזווגא דקדשה. וזה: "פרת", לשון זווג, לשון: "פרו ורבו".

ועקר הנאוף תלוי בעינים, כמו שאמרו (סוטה ט): 'שמשון הלך אחר עיניו, וכמו שכתוב (במדבר ט"ו): "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ושמירת ציצית, שהיא בחינת עינים, היא שמירה מעצת הנחש, ויכול לקבל העצות מצדיק, שהיא כלה זרע אמת.

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ח:

ואלה המשפטים - ז

א עקר הגאולה תלוי באמונה. כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה:

ב התפלה היא בבחינת אמונה שמאמין שיש מחדש שבידו לחדש דבר כרצונו. ועל כן הוא מתפלל אליו יתברך שיעשה

בְּקִשְׁתּוֹ וְעַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת נַסִּים לְמַעַלְהָ מִהַטָּבַע בְּעוֹלָם:
ג עֵקֶר אֱמוּנָה בְּחִינַת תְּפִלָּה בְּחִינַת נַסִּים אֵינוֹ אֱלֹה בְּאֶרֶץ-
יִשְׂרָאֵל. וְשֵׁם עֵקֶר עֲלִיּוֹת הַתְּפִלוֹת וְיָכוֹל לְפַעַל בְּתִפְלָתוֹ מִהַ
שְׁצָרִיד. וְלַעֲשׂוֹת נַסִּים וּמוֹפְתִים אֲמִתִּיִּם בְּעוֹלָם:

ד אֱמוּנָה וְתִפְלָה וְנַסִּים וְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת אַחַת וְכָלֶם
תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה:

ה כְּשֶׁפּוֹגְמִין בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַת אֱמוּנָה בְּחִינַת תְּפִלָּה
אֲזִי יוֹרְדִין לְגָלוּת. וְעֵקֶר שְׂיוֹרְדֵת הַתְּפִלָּה לְגָלוּת וְאִי אֶפְשָׁר
לְהַתְּפִיל וְלַעֲשׂוֹת נַסִּים בְּעוֹלָם:

ו יֵשׁ בְּנֵי אָדָם הַמְּכַסִּים כָּל הַנַּסִּים בְּדַרְךְ הַטָּבַע. וְכִשְׂיִכְלוּ אֱלֹהֵי
הָאֶפִיקוֹרְסִים שָׂאִין לָהֶם אֱמוּנָה בְּנַסִּים וְתִתְרַבֶּה אֱמוּנָה בְּעוֹלָם
אֲזִי יָבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי עֵקֶר הַגְּאֻלָּה תְּלוּי בְּזֶה הֵינוּ בְּאֱמוּנָה:

ז אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֱמוּנָה אֱלֹה עַל-יְדֵי אֲמִת (הֵינוּ כִּי עֵקֶר הָאֱמוּנָה
אֵינָה אֱלֹה בְּמַה שָׂאִין הַשֶּׁכֶל מִבֵּין. כִּי בְּמָקוֹם שֶׁהַשֶּׁכֶל מִבֵּין אֵין שִׁיךְ אֱמוּנָה. וְאִם
כֵּן כְּשָׂאִין הַשֶּׁכֶל מִבֵּין, מֵהֵיכָן יָבוֹא לְהֵאֱמִין בְּמַה שְׁצָרִיד לְהֵאֱמִין. עַל כֵּן עֵקֶר
הָאֱמוּנָה תְּלוּיָה בְּאֲמִת, שְׂאֵם יִרְצֶה הָאָדָם לְהַסְתַּכֵּל עַל הָאֲמִת לְאֲמִתוֹ יָבִין מֵאֵלָיו
שְׁצָרִיכִין לְהֵאֱמִין הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּבְצַדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם וּבְתוֹרָתוֹ
הַקְּדוּשָׁה. אֶף-עַל-פִּי שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהֵבִין זֶה בְּשִׂכְלָנוּ הַמְּגֻשָּׁם כְּמוֹ שְׁצָרִיד. כִּי עַל-יְדֵי
הַסְתַּכְלוֹת עַל הָאֲמִת בְּעֵין הָאֲמִת יָבִין מֵרְחוֹק שֶׁהָאֲמִת הוּא כֵּן רַק שְׂאִי אֶפְשָׁר
לְהֵבִין בְּשִׂכְלִי. וְצָרִיכִין רַק לְהַתְּחִיז בְּאֱמוּנָה שְׂלֵמָה. וְהֵבִין הֵיטֵב):

ח אִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְאֲמִת אֱלֹה עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים
אֲמִתִּיִּם וְיִלֵךְ בְּדַרְךְ עֲצָתָם, וְלֹא יִטֶּה לְיָמִין וְלִשְׂמָאל מִדְּבַרֵיהֶם
וְעַל-יְדֵי-זֶה נַחֲקֵק בּוֹ אֲמִת וְזוֹכֶה לְאֱמוּנָה וְלְתִפְלָה וְלְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
וְלְנַסִּים וְעַל-יְדֵי-זֶה תָּבוֹא הַגְּאֻלָּה:

ט הָעֲצוֹת שֶׁמִּקְבֵּל מֵהַצַּדִּיקִים הוּא בְּחִינַת נִשְׁוֹאִין וְזוּוֹג דְּקָדְשָׁה.

כי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק על ידי עצה שמקבל ממנו. נמצא שהוא בחינת תקון הברית. ולהפך עצת החולקים והמוזעים ודומיהם המדברים חלקלקות להסית ולהדיח מנקדת האמת הם בחינת פגם הברית. על כן מי שפגם בבריתו צריך לשמר עצמו מאד מהעצות ההפוכות של החולקים על האמת כדי שלא יאבד עולמו ברגע חס ושלום:

סדר היי מוהר"ן היימי:

ואז באותה השנה נדפס הספר לקוטי מוהר"ן ועוד יש בזה הרבה לספר נפלאות תמים דעים וחסדי השם אשר הפליא אז עמי, וסבב סבות ברחמי לחזור מטולטלין בין יום-כפור לסבות, אשר על ידי זה זכיתי לגמר כתיבת הספר שנשרף ולמסר לו ספר לקוטי מוהר"ן הנכתב שעל ידי זה נדפס באותה השנה, ולדבר עמו הרבה ולשמע תורות נפלאות ממנו, אשר הם זכות הרבים לדורות. מה אשיב להשם כל תגמולוהי עלי, ויתבאר במקום אחר אם ירצה השם:

לד (לד) אחד שאל אותו בערב ראש השנה האחרון באומין סמוך להסתלקותו עצה להתמדה השיב לו שלא ידבר על שום אחד מישראל. כי כל אחד מישראל יש לו אות בהתורה וכו' וכשמדבר על אחד מושך את עצמו מהתורה מחמת שמוצא פגם חס ושלום באות מהתורה שהוא שרש נפשו של זה המדבר עליו כמבאר במקום אחר. ושאל אותו ואם רואין שהוא רשע גמור גער בו רבנו זכרנו לברכה איך אתה אומר על אחד מישראל שהוא רשע גמור הלא נמצא בו בודאי עוד מעט טוב או איזה נקדה טובה בשם אינו רשע. והזכיר אז ענין ועוד מעט ואין רשע המבאר בהתורה אזמרה לאלקי בעודי עין שם:

לה (לה) איש אחד הִיָּה אֶצְלוֹ בְיָמֵי נְעוּרָיו שֶׁל אֹתוֹ הָאִישׁ פָּה
 בְּרִסְלָב, וְאִז נִתְקַשֵּׁר מְאֹד לְרֵבֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּתִשְׁוֹקָה גְדוֹלָה,
 וְשָׁמַע אִז מֵרֵבֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה דְבָרֵי תוֹרָה נְפִלְאִים הֵינּוּ הַתּוֹרָה
 תִּהְיֶה לְדָוֶד וְכוּ' וְעוֹד דְּבוּרִים נְפִלְאִים. וְאָמַר לוֹ רֵבֵנוּ זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה אֲנִי יוֹדַע שְׁבִימִים הַבָּאִים לֹא תִסַּע אֶצְלִי וְלֹא תִהְיֶה מְקָרָב
 שְׁלִי (וְכֵן הָיָה שְׁאַחֲרֵיכֶן לֹא הָיָה עוֹד אֶצְלֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה) אֶךְ אֶף־עַל־
 פִּי־כֵן יוֹעִיל לָךְ מֵהַ שְׁטַעֲמַת עֵתָה מְעַט מְדַבָּרִי. וְאָמַר לוֹ אִז
 הַפְּסוּק (מִשְׁלֵי ל"א): "טָעָמָה כִּי טוֹב סַחֲרָה" תִּכְרַךְ כְּשִׁטְוֵעֵמִין הַתּוֹרָה
 שֶׁל הַצְּדִיק, שׁוֹב "לֹא יִכָּבֵה בְּלִילָה נֶרָה". הַנְּדַפֵּס בְּלִקוּטֵי א' סִימָן
 רפ"ה:

לו (לו) סֵפֶר לִי אִישׁ אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ כְּשִׁאָמַר רֵבֵנוּ זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה הַתּוֹרָה בְּטַח בַּהֲשֵׁם בְּסִימָן ע"ט בְּאוֹתָהּ הָעֵת הָיָה הוֹלֵךְ
 בְּבֵיתוֹ אָנָּה וְאָנָּה כְּדַרְכּוֹ וְאָחִז מִטָּה בְּיָדוֹ, וְאָמַר וּמִטָּה אֱלֻקִּים
 בְּיָדֵי. וְדַחַק וּמָשַׁךְ תִּבַּת בְּיָדֵי, כְּלוֹמַר שֶׁבְּיָדוֹ הַמִּטָּה אֱלֻקִּים לְהַטּוֹת
 כְּרָצוֹנוֹ. כִּי מְרָמֵז שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁמַטָּה אֱלֻקִּים מְרָמֵז עַל
 הַבְּחִירָה שֶׁהוּא בְּחִינַת מַט"ט מִסְטֵרָה חַיִּים וּמִסְטֵרָה מוֹת וְכוּ'
 כְּמִבְּאֵר בְּמֵאֵר הַתְּקוּנִים הַמְּבֹאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁמַטָּה וְקָצַת
 מְרָמֵז וּמוֹבֵן מְדַבָּרֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים הַנִּלְשָׁמַטָּה שֶׁהַתְּפֹאֵר שְׁזִכָּה לְכַבֵּשׁ
 הַבְּחִירָה בְּיָדוֹ וְהַמִּטָּה בְּיָדוֹ לְהַטּוֹתוֹ כְּרָצוֹנוֹ אֲשֶׁרֵי הַזִּזְכָּה לָזֶה
 אֲשֶׁרֵי לוֹ.

עֵינֵינוּ בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁמַטָּה שֶׁם עַל פְּסוּק זֶה וּמִטָּה אֱלֻקִּים
 בְּיָדֵי, שְׁזִיחָה בְּחִינַת שְׁכָבֵר זָכָה לְכַבֵּשׁ הַבְּחִירָה, וַיֵּשׁ לוֹ נִיחָא בְּחִינַת
 שְׁבֵת, וּבְיָדוֹ לְהַפֵּךְ מִרַע לְטוֹב כִּי כָּבֵר יֵשׁ לוֹ נִיחָא וּשְׁבִיתָה מִן
 הָרַע שְׁנֵת־בְּטֵל לְגַמְרֵי אֶצְלֵנוּ הַצְּדִיק הַזֶּה הַזִּזְכָּה לְמַדְרָגָה הַזֹּאת:
 כְּתִבֵּיד רֵבֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּעֶצְמוֹ:

זֶה נֶתַן וְלֹא יֵעָבֹר

זלג — צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" —
— "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות —

לו (לו) מי שרוצה לשוב להשם יתברך בודאי צריך לעשות עצמו בריה חדשה. ותדע שבאנחה שנאנח עושה את עצמו בריה חדשה. כי האדם אינו נח מהנשימה כי בכל עת הוא מנשים הינו שמוציא הבל ומכנים הבל וזה עקר חיותו, והבל הזה יש לו שרש למעלה. יש הבל טוב של הצדיק ויש הבל רע של הרשע, והצדיק ממשיך בכל עת הבל מהקדשה והרשע ממשיך הבל מהטמאה.

סדר האלף-בית הימני:

א. כשבושה בא עליך, אין זה אלא בשביל שתעשה תשובה על העוונות, שאתה דש בעקב. ח. גם בושה בא, כשאתה משמח בצרת חבריך. ט. תציר לפניה אותיות אמונה, ובזה לא יבוא עליך שום בושה. י. מי שנצרך לזות על המשכון, בידוע שאילו הדברים הממשכנים היו נבזים בעיניו בגלגול אחר. יא. כשבא על אדם איזה בושה, יצפה לישועה. יב. מי שרוצה להתבייש, יציר דמות של אמו. יג. על ידי צדקה לשם שמים תבא למדת בושה. יד. כשבא על אדם איזה בושה, בידוע שאין לו בטחון. טו. מי שכורה בור, סוף שבא לידי איזה בזיון, ולפעמים הדבר גורם שנעשה שיחה בפני בני אדם. טז. על ידי בטחון לא יבוא עליו בושה. יז. מי שגוזל את העני, בושה באה עליו. יח. כשאדם מחרף ומבייש אותך, והוא אינו אויב לך, תשא ותסבל את הבושה, כי זה מן השמים שיחרף אותך. ובזה הבזיון תהיה נסתר ונחבא מן השטן, שהוא שונא אותך והוא מגדיל את עצמו תמיד עליך ומקטרג עליך, ועל ידי זאת הבושה שתסבל ממני שאינו אויב לך, על ידי זה לא יגדיל עליך השונא השטן. יט. על ידי חנפה תהיה בזוי בין האמות, והאמות יקללו אותך ויקצפו עליך. כ. כשאחד מבזה אותך או שוחק ממך, בידוע שאתה בישת את

אֲבוֹתָיו. כֹּחַ. כְּשֶׁהַכֹּל מְבַזֵּין אוֹתָךְ וְעוֹשֵׂין לְךָ צַעַר, תִּדְמֶם וְלֹא תִצָּא
 מִפֶּתַח בֵּיתְךָ. כֹּחַ. כְּשֶׁמְבַיְשִׁין אוֹתְךָ, תִּתֵּן צְדָקָה. כֹּחַ. עַל-יְדֵי צְדָקָה
 תִּזְכָּה לְמִדַּת בּוֹשָׁה. כֹּחַ. בְּזִיוֹן הַמֶּלֶךְ; הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִפְרָע
 אֶפְלוֹ אִמָּה, שְׂבִיזָה מֶלֶךְ אַחַר שֶׁלֹּא מֵאֲמָתָה. כֹּחַ. הַחוּטָא יִתְבַּיֵּשׁ
 בְּעוֹלָם הֵבֵא בְּפָנַי רַבּוֹתָיו [אֲבוֹתָיו]. כֹּחַ. הַמְבִיזָה תִלְמִיד-חֶכֶם, אֵין
 לוֹ רְפוּאָה לְמִכְתּוֹ. כֹּחַ. נָכוֹן כִּי אֲשֶׁר יִשְׁמַע מִרְעֵהוּ דְבַר כָּזָב אֵל
 יִקְפֹּץ וַיִּבְיֶשְׁהוּ, אֵלֹא יִרְמֹז לוֹ בְּתַנּוּעָה, כִּי שִׁיכִיר כִּי לֹא בֵּן הוּא.
 כֹּחַ. מִצְוָה לְפָרְסֵם אֶת הַרְשָׁעִים. כֹּחַ. הַמְתַּבַּיֵּשׁ לֹא בְּמִהְרָה הוּא
 חוּטָא. לֹא מִי שֶׁאֵין לוֹ בּוֹשָׁה, בִּידוּעַ שֶׁלֹּא עָמְדוּ רַגְלֵי אֲבוֹתָיו עַל
 הַר-סִינַי.

סדר שְׁבִיזָה הַרְ"ן הַיּוֹמִי:

וְהִתְחִילוּ לְשַׁנֵּא אוֹתוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁנֵאָה, וּבְזוֹ אוֹתוֹ בְּכֹל מִינֵי
 בְּזִיוּנוֹת, וְקָלוּ אוֹתוֹ בְּקָלְלוֹת נְמַרְצוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָךְ כִּמְהָ יָמִים
 וְרַב הַבְּזִיוּנוֹת הָיָה מֵאֶחָד מִשְׁנֵי הָאֲנָשִׁים הַנִּלְוִים וְהוּא זְכָרוֹנוֹ
 לְבָרְכָה, הִתְחִיל לְבַקֵּשׁ אוֹתָם וְאָמַר לָהֶם: "זֹאת תִּדְעוּ שְׂבוּדָי לֹא
 אֲגַלֶּה עַקֵּר כְּוֹנֵת נְסִיעָתִי לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל כִּי מִלְּבִי לְפוּמִי לֹא גָלִיתִי
 וְאִף עַל פִּי כֵּן "מֵה טוֹב וּמֵה נָעִים שְׁבַת אֲחִים גַּם יַחַד" (תְּהִלִּים
 קלג-א) אִף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא יָדַע אֶחָד עַקֵּר כְּוֹנֵת חֲבֵרוֹ" וְהִשִּׁיבוּ לוֹ: אִם
 אֲתָה תִגְלֶה לָנוּ כְּוֹנֵתְךָ: בּוּדָי יִגִּיעַ לְךָ טוֹבָה גְּדוֹלָה עַד מְאֹד"
 וְהִשִּׁיב לָהֶם: "אֲנִי אֵינִי רוֹצֶה לְקַבֵּל טוֹבָה מִכֶּם וְלֹא אֲגַלֶּה לְכֶם
 עַקֵּר כְּוֹנֵתִי בְּשׁוּם אִפֹּן אֲדַרְבָּא אֲתֶם תּוּכְלוּ לְקַבֵּל טוֹבָה מֵאֵתִי אִם
 תִּרְצוּ" הִשִּׁיבוּ לוֹ: "נִרְאָה בְּלִשׁוֹנְךָ שֶׁאַתָּה מְדַבֵּר בְּלִשׁוֹנוֹת
 הַמְּפָרְסָמִים הַגְּדוֹלִים כְּמוֹ ר' בְּרוּךְ וְרַבִּי שְׁלוֹם וְרַבִּי נַחֲמָן וְכוּ'
 שִׁדְרָכֶם לְדַבֵּר גְּדוֹלוֹת בְּלִשׁוֹן נִסְתָּר אִךְ בּוּדָי אֵין אֲתָה אֶחָד
 מֵהֶם כִּי נִרְאָה שֶׁאַתָּה בּוּדָי מִהַחֹלְקִים עַל הַצְּדִיק הַנִּלְוִים" וְאָמְרוּ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

זלל מומר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צנני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל"»
 «חק נתן ולא יעבור» יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות»

לו שְׁקֵדִים שִׁיבֹּא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שֵׁם אֲנָּרֶת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא מִהַחֹלְקִים וְהַמְרַגְלִים לְבַל יוּכַל לְהַטְעוֹת אוֹתָם גַּם הִלְכוּ לְהַפְרֹסוֹר מִהַסְפִּינֹת, וְהוּא מֵאֲנָשֵׁי פּוֹלִין וְנָשָׂא אִשָּׁה מִהַפְּרֵעַנְקֵעַן וְחִמּוֹתוֹ הִיא יוֹצֵאת וְנִכְנְסֶת בְּבֵית הַתּוֹגֵר וְהָאִישׁ הַהוּא הוּא אִישׁ גָּדוֹל שֵׁם וְהִלְכוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים הַנִּ"ל אֵל זֶה הַפְּרֹסוֹר וּבִקְשׁוּ אוֹתוֹ וְאָמְרוּ לוֹ: לְמַעַן הַשֵּׁם לְבַל תַּנִּיחַ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה לְנַסֵּעַ לְהַתָּם כִּי הוּא מִהַחֹלְקִים וְרוֹצֵה לַעֲשׂוֹת גְּרוּשׁ שֵׁם חֵם וְשָׁלוֹם, וְאִם תּוּכַל לַעֲשׂוֹת לוֹ אֵיזָה רָעָה־שְׂכָרָךְ כָּפוּל מִן הַשָּׁמַיִם. וְרַבְּנֵנוּ, זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ, וְהָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ לֹא יָדְעוּ מִזֶּה:

י כָּלֵל הַדְּבָר, כִּי אֵלָיו הָאֲנָשִׁים הַנִּ"ל בָּזוּ אוֹתוֹ, זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ, בְּכָל מִיָּנִי בְּזִיזוֹנוֹת וְכוּ', וְהוּא סָבַל הַכֹּל וְלֹא רָצָה לְגַלּוֹת לָהֶם בְּשׂוֹם אֶפְן מִי הוּא, וְרָמָה אוֹתָם בְּכּוֹנָה וּבְלִבֵּל דַּעְתָּם מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁהָיוּ מְבִזִּים אוֹתוֹ בְּכָל פַּעַם עַל שֶׁבְּכָל פַּעַם הוּא מְשַׁנֵּה עֲנִיָּנָיו פַּעַם אֶחָד דְּבַר עִמָּהֶם עַד שֶׁנִּדְמָה לָהֶם בְּבִרוֹר שֶׁהוּא מְלַגְזֹרְנָא (עִיר בְּאֵטְלָיָא) וְכוּ' וְאַחֲר־כֵּךְ רָאוּ שֶׁלֹּא כֵּן הוּא וּבָזוּ אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד וּפַעַם אֶחָד דְּבַר עִמָּהֶם וְנִדְמָה לָהֶם שֶׁהוּא בֶּן הַקְּאִמְרַנְעֵר דְּהֵינּוּ בֶּן הַמַּגִּיד מְקַאֲמְרַנָּא שֶׁהָיָה אִזּוֹ מַחֲלֵקֶת גָּדוֹל עִמּוֹ כַּמְפָּרְסָם וְאַחֲר־כֵּךְ בְּתוֹךְ הַדְּבָרִים הַתְּחִיל הוּא זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ, לְקַלֵּל אֶת הַקְּאִמְרַנְעֵר וְנָעְרוּ בוֹ: הֲלֹא הוּא אָבִיךָ?! וְרָאוּ שֶׁעַד־כֵּן לֹא עָמְדוּ עָלָיו וּבְכָל פַּעַם הָיָה לוֹ שֵׁם אַחֵר, וּבְכָל שֵׁם שֶׁקָּרְאוּ אוֹתוֹ נִעְנָה לָהֶם וּבָא אֲלֵיהֶם פְּתָאִים יָצָא מִפִּיהֶם וְקָרְאוּ יִשְׁעִיָּה כִּדִּי לְנַסּוֹתוֹ אִם הוּא בֶּן הַקְּאִמְרַנְעֵר שֶׁשְּׁמוֹ יִשְׁעִיָּה, וּבָא הוּא זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ, תִּכְרַךְ וּמִיד אֲלֵיהֶם וְנִדְמָה לָהֶם בְּוִדָּאֵי שֶׁהוּא בֶּן הַקְּאִמְרַנְעֵר וְאָמְרוּ לוֹ: אַתָּה הוּא בְּוִדָּאֵי בֶּן הַנִּ"ל וְהַשִּׁיב לָהֶם, וְהוֹכִיחַ לָהֶם שֶׁאֵינּוּ בְּנוֹ, בְּתוֹךְ כֵּךְ הַתְּחִילוּ לְדַבֵּר מִהַמְתָּנָה שֶׁשָּׁלַח הַקְּאִמְרַנְעֵר לְבְנוֹ,

וְהִתְחִיל הוּא זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, תִּכְף לְבִקְשָם וּלְהַפְצִיר אוֹתָם שִׁיְהִיו מֵרְאִין לוֹ אֶת הַמִּתְנָה שְׁלוֹ וְרָאוּ שׁוֹב שֶׁהוּא בְּנוֹ, וְאַחֲר־כֵּן דִּבְרוּ עִמּוֹ עוֹד וְקָלְלוּ אוֹתוֹ וְנִבְהָלוּ מְאֹד מְאֹד וּבָאוּ בְּכַעַס גָּדוֹל וּבְזוּז אוֹתוֹ מְאֹד מְאֹד וְכִשְׁשָׂלוּ אוֹתוֹ: לָמָּה אֵתָּה אוֹמֵר עֲכָשׁוּ שְׁשִׁמְךָ כָּךְ וְאַחֲר־כֵּן שֵׁם אַחֵר וְכֵן בְּשֵׁם מְקוֹמְךָ? הַשִּׁיב לָהֶם גַּם־כֵּן שְׁכַל שֵׁם וְשֵׁם הוּא כְּפִי הַמִּדָּה וְהַסְפִּירָה שֶׁנֶּאֱחָז בּוֹ וְכוּ' וְאַנִּי בָרוּךְ הַשֵּׁם כָּלֹל מִכָּל־מִכָּל וְכָל מַה שֶׁעָבַר בְּעֵינַי זֶה יִקְצְרוּ הַמוֹזַן יְרִיעוֹת לְסִפּוּר וְהוּא זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, הִיָּה מְעוֹרָר אוֹתָם לְפַעֲמִים מִהַשְׁנָה וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִמָּהֶם עַד שֶׁבָּאוּ בְּכַעַס גָּדוֹל וְהִתְחִילוּ עוֹד לְקַלֵּל וּלְבַזּוֹת אוֹתוֹ מְאֹד וּבְעֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ בָּאוּ הֵם מִבֵּית הַטְּבִילָה, וְהוּא זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, הִיָּה שׁוֹכֵב עַל הַדֶּרֶךְ שֶׁיַּחַף בְּלִי חֲגוּרָה וּבְלִי כּוֹבֵעַ עֲלִיּוֹן וְשָׂאל אוֹתָם: מִפְּנֵי מָה בְּכָל הַשָּׁבוּעַ הַגּוֹף שְׁלִי קָל וְאִין לִי כְּבִדוֹת וְעֲכָשׁוּ יֵשׁ לִי כְּבִדוֹת גָּדוֹל מְאֹד, עַד שֶׁכִּמְעַט אֵינִי יָכוֹל לְעִמֵּד מִמָּקוֹם זֶה? וְהַשִּׁיבוּ לוֹ: מִחֲמַת שֶׁבְּכָל עֶרְב־שַׁבַּת־קֹדֶשׁ הַנְּשַׁמָּה זֶה עוֹלָה לְמַעְלָה וְנִשְׁמָה הִיִּתְרָה בָּאָה לְמַטָּה וְאַצְלָךְ הִלְכָה הַנְּשַׁמָּה שְׁלָךְ וְנִשְׁמָה יִתְרָה אֵינָךְ זוֹכָה לְקַבֵּל עַל־כֵּן נִשְׁאָר גּוֹפֶךָ כְּאֶבֶן וְהַשִּׁיב לָהֶם: אוֹי לָכֶם, וְאַפְלוּ בְּדַבָּר קָל כִּזָּה אֵינְכֶם יוֹדְעִים מַה לְהַשִּׁיב:

סֵדֶר שְׁלֵחַת עֲרוּף הַיּוֹמֵי:

(לג) יעשה השורות שוות שלא תהא אחת נכנסת ואחת יוצאת ולפחות יזהר שלא יכתוב ג' אותיות חוץ לשיטה ואם כתבם לא פסל: (לד) ב' אותיות שהם תיבה א' לא יכתוב חוץ לשיטה: (לה) אותיות השם צריך שיהיו כולם בתוך הדף ולא יצא מהם כלל חוץ לדף: (לו) יעשה כל פרשיותיה פתוחות חוץ מפרשה אחרונה הכתובה בתורה שהיא והיה אם שמוע שיעשנה סתומה ואם

שיעור: (מז) שי"ן של תפילין הלכה למשה מסיני שיעשה בעור הבתים של ראש כמין שי"ן בולטת מקמטי העור אחד מימינו ואחד משמאלו של ימין המניח של ג' ראשים ושל שמאל המניח של ארבע ראשים: הגה מיהו אם היפך אינו נפסל (מרדכי וסמ"ק ותוס' פרק הקומץ): (מג) חריץ של שי"ן דהיינו חודה למטה יגיע עד מקום התפר: הגה וכן היו"ד שבשי"ן צריך ליגע למטה בשולי השי"ן (סמ"ג) ולא ימשוך השי"ן הרבה אלא שגם שולי השי"ן יהא נראה על התפר (ברוך שאמר): (מד) תיתורא דתפילין הלכה למשה מסיני והיינו שישים עור למטה לכסות פי הבתים ונראה כעין דף של גשר הנקרא תיתורא מעברתא דתפילין הלכה למשה מסיני והיינו שעור התיתורא יהא ארוך מצד אחד ויעשה בו המעברתא כיצד יחתכנו בשני צדדים שלא תהא רחבה כמו רוחב התיתורא כדי שיהא ניכר ריבוע התיתורא ובאותה מעברתא עוברת הרצועה ועל שם כך נקראת מעברתא גם בתפילין של יד יעשה תיתורא ומעברתא. יגלגל כל פרשה מסופה לתחלתה וכורכם בקלף קטן ויש מקפידין מלכורכן אלא בקלף כשר והלכה למשה מסיני שיכרוך עליה שער בהמה או חיה הטהורים: הגה ונוהגין לכרוך שער על הפרשה ואחר כך כורכין עליו קלף כשר וחוזרים וכורכים עליו שער (אגור סימן מ"ה) ונהגו שיהיה שער של עגל ואם לא מצא של עגל כורך בשל פרה או של שור ורוחץ השער היטב בתחלה עד שיהא נקי קצת שער זה צריך שיראה חוץ לבתים:

סדר לקוטי תפלות הימני:

קח: אָנָּא ה', לְמִדְנִי לְסִדְרֵי תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ כְּרָאוּי בְּלִשׁוֹן צַח וְנָקִי, בְּלִשׁוֹן רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, וְתִשְׁלַח וְתִזְמִין לִי דְבוּרִים כְּשֵׁרִים וְיָפִים וְתַהֲיֶיהָ תְּפִלָּתִי שְׂגוּרָה בְּפִי, בְּאֶפֶן שְׂאוּכַל לְרַצוֹת וּלְפַיֵּם אוֹתָךְ,

שְׁתַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הַגְּנוּזִים עָלַי לְקָרְבָנִי אֵלֶיךָ מִמָּקוֹם שְׁנַתְרַחֲקֵתִי
 בְּכַמָּה וְכַמָּה מִיָּנִי הִרְחַקוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ וּמְכַל הַהִרְחַקוֹת
 תְּקָרְבָנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָעֲצוּמִים, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ
 הַגְּדוֹלִים, בְּרַחֲמִים נוֹרָאִים שִׁישׁ לָךְ גְּנוּזִים בְּאוֹצְרוֹתֶיךָ שְׂאִין בָּהֶם
 שׁוֹם אַחִיזֵת דִּין וְקִטְרוֹג כָּלֵל, בְּרַחֲמִים שִׁישׁ לָהֶם כַּח לְקָרֵב אֲפִלוֹ
 הַמְּרַחֲקִים בְּתַכְלִית הָרַחוּק שְׂאִין רַחוּק יוֹתֵר מֵהֶם וַעֲשֵׂה לְמַעַנְךָ
 וְלֹא לְמַעַנְנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנו קָרְבָנוּ אֵלֶיךָ, אֲמַצְנוּ
 בְּעִבּוֹדְתֶךָ, חֲזַקְנוּ בִּירְאָתֶךָ אַחֲזוּ בִּידֵינוּ וְהוֹצֵא אוֹתָנוּ מִכָּל הַתְּאַוּוֹת
 רָעוֹת וּמְכַל הַמַּדוֹת רָעוֹת הַקְּשׁוּרִים בְּגוֹפְנוּ, הַמְּרַחֲקִים אוֹתָנוּ
 מִמָּךְ בְּכָל עֵת:

קט: כִּי אֵתָה לְבַד יָדַעְתָּ, אֵת גְּדֹל הַרְחַמְנוֹת שִׁישׁ עָלֵינוּ וְעַל נַפְשֵׁנוּ
 וְרוּחֵנוּ וְנַשְׁמוֹתֵנוּ אֲשֶׁר נִשְׁמַתִּינוּ יָרְדָה מֵרוֹם גָּבְהֵי מְרוֹמִים, מִחִיק
 אָבִיךָ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֵתָה בְּזֶה הָעוֹלָם בְּגוֹף עָכוּר כְּזֶה, בְּגוֹף מְגֻשָּׁם
 כְּזֶה אוֹי לִבְן שְׁנָלָה מֵעַל שְׁלַחַן אָבִיו וּכְוֹנֵתֶךָ הַקְּדוּשָׁה הִיָּתָה
 לְטוֹבֵתֵנוּ, כְּדִי שִׁיְהִיָּה לָנוּ נִפְיוֹן וּבְחִירָה בְּעוֹלָם הַשְּׁפָל הַזֶּה, לְמַעַן
 נָכוֹף וְנִשְׁבַּר וְנִכְנִיעַ גְּשָׁמִיּוֹת גּוֹפְנוּ וְתַאֲוֹת לִבְנוּ, לְמַעַן נִזְכֶּה
 לְהַכִּיר אוֹתֶךָ בְּעוֹלָם הַשְּׁפָל הַזֶּה דִּיקָא, הָרַחוּק מִקְּדוּשָׁתֶךָ בְּתַכְלִית
 הָרַחוּק אֲבָל מַה נַּעֲשֵׂה אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים כִּי לֹא יִכְלָנוּ לְקַבֵּל טוֹבֵתֶךָ
 הַגְּדוֹלָה, וְלֹא חֶסֶד עַל נַפְשֵׁנוּ, וְלֹא נִתְגַּבְּרָנוּ לְהַכְנִיעַ תַּאֲוֹתֵינוּ
 צָרְפָתֵנוּ בִּל תִּמָּצָא, וּכְבָר כְּלִינוּ שְׁנִינוּ לְהִבָּל וְלָרִיק, עַל יְדֵי תַאֲוֹת
 גּוֹפְנוּ הַקְּשׁוּרִים וְצָרוּרִים בָּנוּ מִנְעוּרֵנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבְכָל יוֹם אָנוּ
 מְצַפִּים וּמְחַכִּים לְגֵאֲלַת הַנֶּפֶשׁ בְּאַמֶּת, וְתִהְיֵ תוֹחַלְתֵנוּ נִכְוָבָה וּבְכָל
 יוֹם וְיוֹם יִצְרָנוּ מִתְגַּבֵּר עָלֵינוּ בְּיוֹתֵר, וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעֵן כִּי אִם
 עָלֶיךָ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים חֲמַל עָלֵינוּ בְּחַמְלָתֶךָ, רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ,
 חֶסֶד חֲנֻם עֲשֵׂה עִמָּנוּ, כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים רַחֵם עָלֵינוּ עִנְנוּ אָבִינוּ

עֲנֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ עֲנֵנוּ, עֲנֵנוּ גּוֹאֲלֵנוּ עֲנֵנוּ, וַעֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר
בְּחֻקֹתֶיךָ נִלְדָּה וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ נִשְׁמַר, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

קי: "אָנָּה ה' מִלְטָה נַפְשִׁי" מְכַל הַתְּאֻזוֹת וּמְכַל הַמַּדּוֹת רְעוֹת
הַקְּשׁוּרִים בְּגוּפֵי עַדְיָן, הֵן הַתְּאֻזוֹת וְהַמַּדּוֹת רְעוֹת שֵׁישׁ בִּי מִצַּד
הַהוֹלָדָה, "כִּי בְעֶזְרֹן חוֹלַלְתִּי וּבְחֶטָּא יַחֲמַתְנִי אֲמִי", וְהֵן הַתְּאֻזוֹת
וְהַמַּדּוֹת רְעוֹת שְׁמִשְׁכַּתִּי עָלַי בְּעֶצְמִי, מַחֲמַת שְׁלֵא הָיִיתִי מִתְגַּבֵּר
וּמִתְחַזֵּק לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַתְּאֻזוֹת רְעוֹת וּמַדּוֹת רְעוֹת,
מְכַלֵּם תִּצִּיל אוֹתִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

קיא: וּתְזַכְּנֵי מֵעַתָּה וְתִתֵּן לִי חֶכְמָה וְשִׁכְל וְעֲצוֹת דְּקִדְשָׁה וְזַכָּה
וְגִבּוּרָה מֵאֲתֶךָ, בְּאֶפֶן שְׁאֲזַכֶּה לְמִלְט נַפְשִׁי מִנִּי שַׁחַת, לְמִשְׁךְ אֶת
עֶצְמִי וּלְהַרְחִיק אֶת עֶצְמִי מְכַל הַתְּאֻזוֹת וּמְכַל הַמַּדּוֹת רְעוֹת עַד
שְׁאֲזַכֶּה לְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל מִמֶּנִּי כָּל מִינֵי תְּאֻזוֹת וּמַדּוֹת רְעוֹת, עַד
שִׁיְהִיָּה גּוּפִי זָךְ וְצַח וְנָקִי מְכַל מִינֵי תְּאֻזוֹת וּמְכַל מִינֵי מַדּוֹת רְעוֹת,
וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת קָדוֹשׁ וְטָהוֹר בְּאַמֶּת כְּרֹאוֹי לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי:

קיב: וְזַכְּנֵי שְׂאוּכַל לְתַקַּן בְּחַיֵּי אֶת כָּל מִינֵי קְלָקוּלִים וּפְגָמִים
שְׁפַגְמַתִּי עַד הַנָּה, מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהַעֲבִיר
וּלְבַטֵּל מִנַּפְשִׁי אֶת כָּל מִינֵי חֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת שְׁהַטְלַתִּי בְּנַפְשִׁי
עַל-יְדֵי חֶטָּאִי וְעוֹזוֹנוֹתִי וּפְשָׁעֵי הַמְּרַבִּים אֶתְּךָ יְדַעַתְּ חֲרָפְתִּי וּבְשִׁתִּי
וּכְלַמַּתִּי נִגְדָּךְ כָּל צַרְרֵי "חֲרָפָה שְׁבָרָה לְבִי וְאָנּוּשָׁה, וְאַקּוּהָ לְנוֹד
וְאִין, וְלִמְנַחֲמִים וְלֹא מְצֹאתִי, הֵעֵבֵר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרַתִּי כִּי
מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים" תִּיקַר נָא נַפְשִׁי בְּעֵינֶיךָ, יִגּוֹלְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל
מַדּוֹתֶיךָ "הוֹצִיָּאה מִמֶּסְגֵּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שִׁמְךָ" כִּי "מָה בְּצַע
בְּדָמִי בְּרַדְתִּי אֶל שַׁחַת, הַיּוֹדֶךָ עֶפֶר, הַיִּגִּיד אֶמְתֶּךָ קוֹמָה ה' חֲלָצָה
נַפְשִׁי", מְכַל מִינֵי חֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת, מְכַל מִינֵי תְּאֻזוֹת וּמַדּוֹת רְעוֹת,
מְכַל מִינֵי פְגָמִים וְקְלָקוּלִים, וְסַלַּח וּמַחֵל לִי עַל כָּל מָה שְׁפַגְמַתִּי עַד

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

סמ
 זמנא מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צניי מקוה שד"ק צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
 זמנא מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צניי מקוה שד"ק צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל
 זמנא מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צניי מקוה שד"ק צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

הנה, ואסף את חרפתי ותשליך במצולות ים כל חטאתי, במקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם, ועזר לי מעתה לנקות ולטהר נפשי וגופי מכל מיני תאווה ומדות רעות, באפן שאזכה מעתה להיות קדוש וטהור באמת ברצונך הטוב:

קיג: ועזרני שאזכה להחזיר אחרים בתשובה, כי אתה לבד ידעת גדל הרחמנות שיש על הרחוקים משמך, הכלואים במאסר התאוה, הלכודים ברשתות ההבלים זכני שאוכל לדבר על לבם דברים המתישבין על הלב, דבורים אמתיים דבורים קדושים ויכנסו דברי באזניהם, ויתעורר לבבם באמת, באפן שישובו אליך באמת ויקים מקרא שכתוב: "יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם, ברכי נפשי את ה', הללו יה":